

Arrest

nr. 186 644 van 9 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. COENEGRACHTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, wiens asielaanvraag in 2002 door de Nederlandse instanties werd afgewezen, kwam volgens zijn verklaringen in 2005 vanuit Nederland toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker diende op 14 augustus 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 15 december 2009 werd door de gemachtigde van de burgemeester van de stad Aalst, ingevolge de in punt 1.2. vermelde aanvraag, de beslissing tot niet-inoverwegingname (bijlage 2) genomen wegens negatieve woonstcontroles op 11 september 2009 en op 28 september 2009.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 5 januari 2010 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.5. Verzoeker diende op 12 januari 2010 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 14 januari 2010 de beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoeker diende op 28 januari 2010 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De op 29 april 2010 voorziene repatriëring van verzoeker werd op 27 april 2010 geannuleerd.

1.9. Verzoeker werd op 3 mei 2010 in vrijheid gesteld.

1.10. Verzoeker werd op 28 juni 2010 aangehouden uit hoofde van valsheid in geschrifte en gebruik - particulieren en deelname aan bendevorming.

1.11. Verzoeker werd op 17 april 2012 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, rechtdoende in strafzaken, veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van vier jaar en een geldboete. Tevens werden er bijzondere verbeurdverklaringen uitgesproken. In het kader van zijn strafuitvoering werd verzoeker op 17 april 2013 van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Dendermonde.

1.12. Op 28 januari 2014 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens heling, bendevorming, valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, oplichting en wapendracht zonder wettige reden.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 7 april 2015 de beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 17 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het hiertegen ingestelde beroep, om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 6 juli 2016 verworpen (RvV 6 juli 2016, nr. 171 318).

1.15. Tevens trof de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 juni 2016 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: N.(...)

voornaam: O.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 21.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vernielde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

(...)

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling, oplichting, valsheid in geschriften door officier of ambtenaar (gewone valsheid) en gebruik, inbreuk op de wapenwet, deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 28.01.2014 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, met onmiddellijke aanhouding.

Betrokkene verklaart in de hoorplicht van 20.05.2016 een partner en kinderen in België te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied en een inreisverbod vormen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan heling, oplichting, valsheid in geschriften door officier of ambtenaar (gewone valsheid) en gebruik, inbreuk op de wapenwet, deelname aan bendevoorming, feiten waarvoor hij op 28.01.2014 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, met onmiddellijke aanhouding.

Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde;

Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene heeft op 28.01.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend. Deze aanvraag werd op 07.04.2015 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd op 09.04.2015 aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(...)"

1.16. Verzoeker werd op 7 augustus 2016 gerepatrieerd naar Kinshasa, D.R.C. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 17 juni 2016 (bijlage 13septies), werd door de Raad bij arrest van 23 december 2016 verworpen (RvV 23 december 2016, nr. 180 087).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"(...)

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verbiedt om zich de volgende 8 jaar op het Belgische grondgebied te begeven, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met mevrouw L.(...) C.(...), hun drie gemeenschappelijke kinderen en twee kinderen van mevrouw C.(...), A.(...) M.(...) en L.(...) W.(...) (zie stuk 11).

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt en de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag respectievelijk bepalen dat bij alle maatregelen steeds het belang van het kind voorop dient te staan, dat de Staat de rechten en verantwoordelijkheden van de ouders dient te eerbiedigen en dat elk kind het recht heeft op te groeien bij zijn ouders en om met beide ouders contact te onderhouden.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

De bestreden beslissing miskent duidelijk het recht op familie- en gezinsleven en het vooropgestelde hoger belang van het kind.

Verzoekende partij heeft immers steeds duidelijk aangegeven dat hij een gezin vormt met mevrouw L.(...) C.(...) en hun drie minderjarige kinderen:

-H.(...) N.(...) C.(...), geboren te (...) (Nederland) op (...)

-O.(...) N.(...) C.(...), geboren te (...) (Nederland) op (...)

-B.(...) N.(...) C.(...), geboren te (...) (Nederland) op (...)

Beslissingen betreffende recht op toegang en verblijf moeten voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 EVRM, namelijk wettigheid, noodzakelijkheid in een democratische samenleving en proportionaliteit ten opzichte van het beoogde legitiem doel. Dit is vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie o.a. EHRM, 2 april 2015, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk).

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in haar beslissing zelf aan dat de gedwongen uitwijzing een inmenging op artikel 8 van het EVRM uitmaakt. Volgens haar wordt deze inmenging echter gerechtvaardigd door de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. Hierbij wordt enkel verwezen naar de huidige en enige strafrechtelijke veroordeling van verzoekende partij.

Als motivering wordt gegeven: “Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De Belgische Vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op binnenkomst en verblijf voor familieleden van een Unieburger enkel kan worden beperkt indien er sprake is van fraude of misbruik (artikel 42septies) of om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid (artikel 43). Het begrip openbare orde moet echter, als omzetting van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, restrictief geïnterpreteerd worden, aangezien zij een beperking inhoudt van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen. Deze voorwaarde wordt verder uitvoerig besproken in het tweede en derde middel.

Het klopt dat verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar, wegens feiten van heling, oplichting, valsheid in geschriften en gebruik, inbreuk op de wapenwet en deelname aan bendevoorming.

Verzoekende partij beseft dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt. Hij betekent echter geenszins een gevaar voor de openbare orde. De feiten die verzoekende partij pleegde worden niet goedgepraat. Hij is echter niet van slechte wil. Verzoekende partij zou dergelijke feiten nooit meer plegen, noch eender welke andere feiten. Hij wenst enkel een tweede kans te krijgen om zich verder te kunnen integreren in onze maatschappij en om voor zijn kinderen te kunnen zorgen, zoals hij steeds heeft gedaan.

Bovendien wil verzoekende partij benadrukken dat de vermelde feiten van inbreuk op de wapenwet alleszins geen dodelijke wapens betreffen. In de wagen van verzoekende partij die in beslag genomen werd, werd enkel een klein flesje pepperspray gevonden.

Verzoekende partij heeft zich tijdens zijn verblijf in de gevangenis steeds enorm goed gedragen. Hij is voor het gevangenispersoneel dan ook een bekend figuur geworden, die met iedereen overeen komt en geen problemen veroorzaakt. Getuige hiervan de afwezigheid van tuchtrapporten en verklaringen van mensen werkzaam in de strafinrichting te Wortel (stuk 5).

Verzoekende partij meent dat met deze zaken alleszins rekening moet worden gehouden bij het afwegen van de bescherming van de openbare orde tegenover het recht van artikel 8 EVRM.

Om uit te maken of men beroep kan doen op het recht op familie- en gezinsleven, is vooreerst van belang de kwalificatie als “familie” en van de “familieband”.

In casu bestaat er alvast geen twijfel over de kwalificatie als “familie”. De drie minderjarige kinderen werden immers erkend door verzoekende partij waardoor de verwantschapsband vaststaat (stuk 4).

Bovendien heeft verzoekende partij een zeer goede relatie met zijn kinderen en speelt hij nog steeds een belangrijke rol in hun leven, ondanks zijn verblijf in de gevangenis. Getuige hiervan de verschillende foto's en tekeningen die bij dit verzoekschrift worden gevoegd en het feit dat verzoekende partij terug welkom is om bij zijn gezin te gaan wonen (stukken 6-7). Verzoekende partij is tijdens zijn verblijf te Wortel niet gestopt om voor zijn kinderen te zorgen. Hij belt hen zoveel als mogelijk op en schrijft ook geregeld geld over naar mevrouw C.(...) om in hen levensonderhoud van de kinderen te voorzien. Getuige hiervan het individuele rekeninguittreksel dat in bijlage wordt gevoegd en waarop verschillende betalingen te zien zijn aan mevrouw C.(...) met vermelding van de reden van overschrijving (stuk 8).

Er bestaat geen twijfel over het bestaan van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Op basis van de voorgelegde stukken dient te worden besloten dat er alleszins sprake is van de vereiste kwalificatie van "familie" en "familieband".

Daarnaast wordt steeds het hoger belang van het kind benadrukt bij de belangenafweging van artikel 8 EVRM (zie o.a. EHRM arrest nr. 12738/10, Jeunesse tegen Nederland, 3 oktober 2014). In het kader van de "fair balance"-toets, de belangenafweging die door de Staat moet worden gemaakt, vermeldt zij verschillende elementen waarmee alleszins moet worden rekening gehouden, namelijk:

De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken

De omvang van de banden in de staat

De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet

Het hoger belang van het kind moet altijd in overweging genomen worden. Zo bestaat er een brede consensus, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. Men houdt hierbij vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders.

In casu kunnen al deze elementen worden toegepast op de individuele situatie van verzoekende partij. De kinderen zijn nog jong, ze zijn respectievelijk twaalf en elf jaar oud. Verzoekende partij vult zijn rol als vader nog steeds op ernstige wijze in. Zo heeft hij op zeer regelmatige basis contacten met de kinderen en ook op financieel vlak voldoet hij zijn verplichtingen nog steeds (zie stukken 6-8).

De gevolgen voor het gezin van verzoekende partij zouden bijgevolg desastreus zijn en zouden in feite betekenen dat de relatie tussen verzoekende partij en zijn kinderen wordt beperkt tot een minimum aan contacten. Het zal immers enkel mogelijk zijn voor de kinderen om verzoekende partij in Congo te gaan bezoeken, hetgeen helemaal niet evident is zoals hieronder verder wordt besproken. Vanuit Congo zal verzoekende partij wellicht ook niet in staat zijn om verder deels in het levensonderhoud van de kinderen te voorzien. Hij heeft er immers niets of niemand om op terug te vallen en ook geen toekomstperspectieven.

Het gezinsleven zou bijgevolg bijna volledig worden verbroken in geval verzoekende partij wordt uitgewezen en verbod wordt opgelegd om de volgende 8 jaar het grondgebied te betreden.

Verder is er zeker en vast sprake van onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven elders normaal en effectief verder te zetten. Immers, de kinderen van verzoekende partij zijn allen in Nederland geboren, bezitten de Nederlandse nationaliteit en wonen sedert 2005 in België, waar zij dus over legaal verblijf beschikken. Ook de moeder van de kinderen beschikt over legaal verblijf in ons land. Aangezien geen van de gezinsleden (nog) een band heeft met Congo en het om praktische en financiële redenen niet mogelijk is om geregeld naar Congo te reizen, kan alleszins niet gezegd worden dat de bestreden beslissing werd genomen met het hoger belang van de kinderen in het achterhoofd. De kinderen gaan naar school, ze zijn slechts respectievelijk twaalf en elf jaar oud. Bovendien beschikt het gezin helemaal niet over een hoog inkomen. Het enige inkomen is dat van mevrouw C.(...), die als alleenstaande moeder met vijf kinderen woont. De geldelijke bijdragen die zij geregeld ontvangt van verzoekende partij komen daarom zeker en vast van pas (zie stuk 8).

Tenslotte moet bij de beoordeling rekening worden gehouden met de ernst en het repetitieve karakter van de misdrijven om het risico op recidive en als gevolg het gevaar voor de openbare orde in te schatten (EHRM, 2 april 2015, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk). In casu speelt ook dit in het voordeel van verzoekende partij. Immers, huidige veroordeling betreft de enige maal dat verzoekende partij met het gerecht in aanraking kwam. Bovendien heeft hij intussen zijn straf uitgezeten en verdient hij, zeker gelet op zijn specifieke situatie, een kans om zichzelf opnieuw te bewijzen, ten opzichte van de samenleving en zichzelf, maar vooral ten opzichte van zijn kinderen.

Belangrijk hierbij zijn de toekomstperspectieven van verzoekende partij. Gelet op het feit dat hij bij vrijlating over een verblijfplaats beschikt, bij zijn familie, en daar dus ook een dagelijkse bezigheid zal

hebben in afwachting van de mogelijkheid om terug te kunnen gaan werken, namelijk de zorg en opvoeding van de kinderen (stuk 7).

Gelet op het voorgaande is alleszins niet voldaan aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 van het EVRM. Het opgelegde inreisverbod zou de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM dan ook niet doorstaan.

Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te verlaten en niet mag terugkeren in de volgende 8 jaar, wordt desbetreffend artikel geschonden. Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij houdt ook een inbreuk in op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het leed en de ongemakken die de uitvoering van het bestreden inreisverbod met zich zou brengen wegen helemaal niet op tegen de noodzaak van bescherming van de openbare orde, te meer gezien de enorm lange duur van 8 jaar.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij houdt niet alleen een inbreuk in op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, doch zou evenmin de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM doorstaan!

Het middel is gegrond.

(...)"

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42septies, 43, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"(...)

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de oplegging van een inreisverbod van maar liefst 8 jaar te verantwoorden.

Toelichting:

Bij de aflevering van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van verzoekende partij werd besloten om eveneens een inreisverbod op te leggen, voor een duur van 8 jaar.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot uitwijzing in twee gevallen gepaard gaat met een inreisverbod, namelijk:

-wanneer voor het vrijwillige vertrek geen enkele termijn is toegestaan

-of wanneer een vroegere beslissing tot uitwijzing niet uitgevoerd werd

In casu weerhoudt de Dienst Vreemdelingenzaken het eerste element als reden voor aflevering van het inreisverbod.

Bij de oplegging van een dergelijk beslissing moet ook de duur van het inreisverbod

bepaald worden aan de hand van alle relevante omstandigheden van het individuele geval. Deze duur bedraagt in principe maximum 3 jaar. Slechts voor welbepaalde gevallen is een inreisverbod van maximum 5 jaar en van meer dan 5 jaar voorzien.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet houdt een dubbele motiveringsplicht in. De Dienst Vreemdelingenzaken is namelijk verplicht om een uitdrukkelijke motivering te geven in haar beslissing van zowel:

-de reden van oplegging van het inreisverbod

-als de duur van het inreisverbod.

In concreto betekent dit dat een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van elk geval vereist is.

Deze zienswijze wordt bevestigd door de Raad van State, die in verschillende recente arresten overging tot vernietiging van arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van een gebrek aan motivering rond de duur van het inreisverbod (zie o.a. RvS nr. 234.228 van 22 maart 2016 en RvS nr. 234.229 van 22 maart 2016).

In de bestreden beslissing wordt als reden van de oplegging van het inreisverbod samen met de beslissing tot verwijdering vermeld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Artikel 74/11,§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet echter in de mogelijkheid voor de Dienst Vreemdelingenzaken om, omwille van humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. In de individuele specifieke situatie van verzoekende partij zijn voldoende humanitaire redenen voorhanden

om van deze uitzonderingsbepaling gebruik te maken. Het inreisverbod werd bijgevolg op kennelijk onredelijke wijze afgeleverd, gezien de gegevens waarvan men ook reeds kennis had ten tijde van de beslissing (als gevolg van het formulier inzake hoorrecht).

Het inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van 8 jaar. Als reden hiervoor wordt verwezen naar de veroordeling die verzoekende partij opliep en bijgevolg het gevaar voor de openbare orde. De beslissing sluit af met volgende overweging:

“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Volgens artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering slechts gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan 5 jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij heeft een inreisverbod voor 8 jaar ontvangen. Het hoeft geen betoog dat dit een enorm ingrijpende beslissing is, die niet enkel verzoekende partij maar ook zijn gehele gezin raakt. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval en moet de opgelegde duur van het inreisverbod afdoende gemotiveerd zijn. De beslissing moet steeds het gevolg zijn van een zorgvuldig onderzoek, zeker indien men een inreisverbod van meer dan 5 jaar oplegt. Een dergelijk lang inreisverbod van 8 jaar is zeer uitzonderlijk en moet dan ook zeer uitgebreid worden gemotiveerd.

Verzoekende partij verwijst in dit verband naar recente rechtspraak van de Raad van State waarbij een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een inreisverbod werd vernietigd omwille van een gebrek aan motivering in de duur.

Bovendien is de motivering van het inreisverbod wat betreft de uitzondering van openbare orde fundamenteel gebrekkig in het licht van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn van de artikelen 42septies en 43 van de Vreemdelingenwet.

Immers, vereist wordt dat de uitzondering van openbare orde restrictief wordt geïnterpreteerd aangezien zij de vrijheid van verkeer en verblijf van unieburgers en hun familieleden beperkt. Aangezien de kinderen van verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit bezitten, is deze bepaling van toepassing op verzoekende partij.

Volgens deze bepalingen moeten de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokken persoon. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als dusdanig geen reden voor deze maatregelen.

Aangetoond moet worden dat het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hierbij mogen motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet worden aangevoerd.

Verzoekende partij wenst in dit verband te verwijzen naar vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (zie o.a. HvJ 10 juli 2008, C-33/07), evenals naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die verschillende beslissingen vernietigde omdat nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat werd nagegaan of verzoekers een daadwerkelijke bedreiging vormen voor de samenleving (zie o.a. RvV 19 december 2014, nr. 135.627 en RvV 26 februari 2015, nr. 139.567).

Gelet op voorgaande argumenten is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing op verschillende vlakken substantieel in gebreke blijft in haar argumentering en daarbij het recht van verdediging van verzoekende partij schendt.

Het middel is bijgevolg gegrond.

(...)”

In een derde middel worden het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel opgeworpen, waarbij verzoeker het volgende aanvoert:

“(…)”

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij een inreisverbod van 8 jaar oplegt, zonder bij haar beslissing rekening te houden met alle relevante elementen in het specifieke geval als gevolg van een zorgvuldig onderzoek.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Evenwel heeft de Dienst Vreemdelingenzaken besloten om samen met de beslissing tot verwijdering tevens een inreisverbod af te leveren voor een periode van 8 jaar, op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het inreisverbod is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In de bestreden beslissing wordt als reden van de oplegging van het inreisverbod vermeld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Artikel 74/11,§2, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet echter in de mogelijkheid voor de Dienst Vreemdelingenzaken om, omwille van humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. In de individuele specifieke situatie van verzoekende partij zijn voldoende humanitaire redenen voorhanden om van deze uitzonderingsbepaling gebruik te maken.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken daadwerkelijk rekening had gehouden met de aangehaalde argumenten en indien zij na een zorgvuldig onderzoek tot haar beslissing was gekomen, dan zou zij nooit tot de aflevering van een inreisverbod voor 8 jaar zijn gekomen.

Er spelen immers verschillende humanitaire overwegingen in het specifieke geval van verzoekende partij, zoals reeds werden besproken, evenals het feit dat verzoekende partij over toekomstperspectieven beschikt in België, namelijk over een vaste verblijfplaats bij zijn gezin, een sociaal netwerk in Aalst en de bereidheid om eender welke job te aanvaarden van zodra dat hem wordt toegelaten. Alle elementen en aangeleverde stukken wijzen erop dat de bescherming van de openbare orde in dit geval niet opweegt tegen andere humanitaire belangen. Het inreisverbod werd bijgevolg op kennelijk onredelijke wijze afgeleverd, gezien de gegevens waarvan men ook reeds kennis had ten tijde van de beslissing (als gevolg van het formulier inzake hoorrecht).

Er zijn weinig concrete elementen die aanwijzen dat verzoekende partij in de toekomst een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou betekenen en opnieuw strafbare feiten zal plegen. Getuige hiervan het vlekkeloze verblijf van verzoekende partij in de gevangenis, de goede vaderrol die hij opneemt e.d.

Bovendien gaat de Dienst Vreemdelingenzaken alle redelijkheid te buiten door een inreisverbod voor maar liefst 8 jaar op te leggen. Indien zij de specifieke situatie van verzoekende partij meer zorgvuldig had onderzocht, dan zou zij nooit tot een dergelijk lange duur hebben besloten. Een verbod om gedurende 8 jaar lang het grondgebied te betreden waar het gezin van verzoekende partij woont, om terug te keren naar een land waar hij al in 1999 is vertrokken, is alleszins buiten proportie met de aangehaalde belangen, waarvoor bovendien geen concrete elementen van voorliggen.

Nergens uit de motivering blijkt dat werd nagegaan of verzoekende partij een daadwerkelijke bedreiging vormt voor de samenleving. De beslissing werd genomen zonder een voorafgaand zorgvuldig onderzoek van alle concrete elementen. Nochtans moeten de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen daarbij als dusdanig geen reden voor deze maatregelen.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.

(...)"

In een vierde en laatste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In dit middel wordt het volgende aangevoerd:

"(...)

Doordat het inreisverbod geen rekening houdt met de mogelijke stopzetting van de behandeling en de gevolgen daarvan op de medische problemen van verzoekende partij.

Terwijl verzoekende partij lijdt aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is, namelijk diabetes, arteriële hypertensie en slaapapnoe.

Zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien de gezondheidstoestand en de medische problemen van verzoekende partij voldoende gestaafd worden door de voorgelegde stukken, dient men hiermee rekening te houden bij de beslissing tot verwijdering, die bijgevolg ten onrechte werd afgeleverd.

Door zijn aandoening zal een terugkeer van verzoekende partij naar zijn land van herkomst een blootstelling aan een onmenselijke of vernederende behandeling zijn of met zich meebrengen. Betrokkene lijdt immers aan diabetes waarvoor hij bij een terugkeer naar Congo niet de nodige

verzorging zal krijgen. Zoals te zien is in het medisch dossier van verzoekende partij werd hij tijdens zijn verblijf te Wortel meermaals overgebracht naar de medische dienst te Brugge (stuk 9).

Bovendien heeft verzoekende partij als gevolg van de slaapapnoe 's nachts een CPAP toestel nodig om te kunnen ademen (stuk 10). Verzoekende partij verplichten om terug te keren naar Congo zonder een dergelijk toestel en zonder vooruitzichten valt niet te rijmen met de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Indien er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan maakt de gedwongen verwijdering een schending uit van artikel 3 EVRM. Voormeld artikel verplicht de verdragstaten dan om de betrokken persoon niet naar dat land te verwijderen. Aangezien de vernietiging van de beslissing tot verwijdering impliciet en logischerwijze de vernietiging van het daaraan verbonden inreisverbod met zich meebrengt, dient het bestreden inreisverbod even goed te worden vernietigd.

Om de ernstige en bewezen motieven te beoordelen moet men de te verwachten gevolgen van de verwijdering onderzoeken en hierbij rekening houden met de algemene situatie van dat land en met de specifieke situatie van de verzoeker. Dat in casu verzoekende partij voldoende bewijselementen naar voor brengt betrekking hebbende op zijn specifieke situatie met name een kopie van het penitentiair medisch dossier van verzoekende partij, evenals een schrijven van 05.07.2016 van Dokter F. W.(...), geneesheer in de strafinrichting te Wortel waarin hij bevestigt dat verzoekende partij momenteel niet kan worden teruggewezen naar Congo wegens medische redenen (stuk 10).

Dat artikel 3 EVRM derhalve met zekerheid zal geschonden zijn wanneer verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van het inreisverbod gedwongen wordt om terug te keren naar het land van herkomst. Het middel is derhalve gegrond.
(...)"

Verzoeker voegt volgende bijlagen toe aan zijn verzoekschrift: een notariële akte op datum van 22 januari 2010 waarin verzoeker de drie dochters van mevrouw L. erkent (verzoekschrift, bijlage 4), een mail van de aalmoezenier van een penitentiaire instelling, waar verzoeker verbleef, op datum van 1 juli 2016, gericht aan de raadsvrouw van verzoeker met daarin een aantal persoonlijke indrukken van verzoeker (verzoekschrift, bijlage 5), een aantal foto's en tekeningen van de dochters van verzoeker (verzoekschrift, bijlage 6), een mail van mevrouw L. op datum van 4 juli 2016 gericht aan de raadsvrouw van verzoeker met de boodschap dat verzoeker bij haar en de kinderen mag komen inwonen nadat hij weer in vrijheid is gesteld en een kopie van haar verblijfskaart (verzoekschrift, bijlage 7), de individuele rekeninguittreksels van verzoeker tijdens zijn vrijheidsberoving van de periode van 30 november 2014 tot 29 juni 2016 (verzoekschrift, bijlage 8), een medisch overzicht van verzoeker gedurende zijn gevangenschap (verzoekschrift, bijlage 9), een medisch attest van de Dienst Gezondheidszorg van de gevangenis van Wortel op datum van 5 juli 2016 (verzoekschrift, bijlage 10), een attest van gezinssamenstelling van mevrouw L. (verzoekschrift, bijlage 11) en een oproeping van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen van 6 juli 2016 om te verschijnen voor de Raadkamer op 12 juli 2016 (verzoekschrift, bijlage 12).

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de vier aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Daargelaten de vraag of er directe werking kan worden toegekend aan de in het eerste middel opgeworpen bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, beperkt verzoeker zich tot de loutere stelling dat "(...) Deze permanente inbreuk op het gezinsleven van verzoekende partij (...) ook een inbreuk in[houdt] op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag (...)", zonder dit evenwel in concreto aan te tonen. Nu een ontvankelijk middel conform vaste rechtspraak van de Raad van State "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403) vereist, is het eerste middel, in de mate dat bovenstaande verdragsbepalingen worden aangevoerd, niet ontvankelijk.

3.4. Voor zover verzoeker in zijn eerste en vierde middel de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de schending van artikel 74/13 in dit geval niet dienstig wordt aangevoerd. Voormelde wetsbepaling schrijft voor dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land "(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering (...)". Aangezien de in casu bestreden beslissing een inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, kan de schending van artikel

74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen, waardoor het middel geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring.

3.5. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde wet verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. De bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

3.10. Aan verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd van acht jaar, waarbij als volgt wordt gemotiveerd omtrent *“de specifieke omstandigheden van het geval”*:

“(…)”

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan heling, oplichting, valsheid in geschriften door officier of ambtenaar (gewone valsheid) en gebruik, inbreuk op de wapenwet, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 28.01.2014 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, met onmiddellijke aanhouding. Betrokkene verklaart in de hoorplicht van 20.05.2016 een partner en kinderen in België te hebben. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied en een inreisverbod vormen een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan

*heling, oplichting, valsheid in geschriften door officier of ambtenaar (gewone valsheid) en gebruik, inbreuk op de wapenwet, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij op 28.01.2014 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, met onmiddellijke aanhouding. Overwegende dat hij dienvolgens door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Betrokkene heeft op 28.01.2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend. Deze aanvraag werd op 07.04.2015 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd op 09.04.2015 aan betrokkene betekend. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.
(...)”*

In zijn tweede en derde middel betoogt verzoeker dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar hij slaagt er niet in concreet aan te tonen dat dit in onderhavig geval niet zou zijn gebeurd. Met betrekking tot de verwijzing naar een aantal arresten van de Raad van State (RvS 22 maart 2016, nr. 234.228, RvS 22 maart 2016, nr. 234.229 en RvS 22 maart 2016, nr. 234.232) merkt de Raad in de eerste plaats op dat de omstandigheden in de aangehaalde zaken niet dezelfde zijn als in de huidige zaak aangezien de cassatie-arresten betrekking hebben op inreisverboden die genomen waren op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet en aangezien in dit geval uitvoerig werd gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de duur van acht jaar werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

3.11. Het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van acht jaar behoort tot een van de mogelijkheden van de gemachtigde van de staatssecretaris, luidens artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet:

*“(…) De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...)”*

Deze wettelijke grondslag werd niet opgenomen in het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze bepaling wenste toe te passen, waardoor het niet uitdrukkelijk vermelden van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet een loutere materiële misslag betreft. Ook blijkt uit de uiteenzetting van verzoeker, en meer bepaald uit zijn tweede middel, dat hij op de hoogte is dat in zijn geval toepassing is gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet om een termijn van acht jaar op te leggen. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij in zijn belangen zou zijn geschaad door deze materiële misslag.

3.12. Verzoeker betwist niet dat er ten aanzien van hem op 17 juni 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies – zie punt 1.14.) werd genomen, gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3°, en 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet op grond waarvan de termijn van dertig dagen kan worden afgeweken en op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris hem in beginsel een inreisverbod diende op te leggen.

3.13. Verzoeker stelt in zijn eerste en derde middel dat er weinig concrete elementen zijn waaruit blijkt dat hij in de toekomst een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou betekenen en opnieuw strafbare feiten zal plegen, waarbij hij stelt dat hij niet van slechte wil is, verder wenst te integreren en wijst op het feit dat de wapendracht waarvoor hij veroordeeld werd enkel een flesje pepperspray betrof, dat zijn verblijf in de gevangenis vlekkeloos verliep en dat hij zijn vaderrol terdege opneemt. Volgens verzoeker is een inreisverbod van acht jaar buiten proportie en blijkt niet uit de beslissing dat is nagegaan of verzoeker een daadwerkelijke bedreiging vormt voor de samenleving. De

bestreden beslissing is, zo meent verzoeker, genomen zonder een zorgvuldig onderzoek van alle elementen.

3.14. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 april 2012 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, rechtdoende in strafzaken, veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van vier jaar en een geldboete. Op 28 januari 2014 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent in beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens heling, bendeforming, valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken, oplichting en wapendracht zonder wettige reden. Deze feiten worden opgesomd in de bestreden beslissing, feiten op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat verzoeker *“(...) door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde; Gezien het hoger vermelde, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde. (...)”* Er werd in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk nagegaan of verzoeker een bedreiging vormt voor de samenleving. Het feit dat verzoeker zich vlekkeloos zou hebben gedragen in de gevangenis en zijn rol van vader zou opnemen, doet niets af aan de ernst van de gepleegde feiten. Verzoeker toont niet aan dat een inreisverbod van acht jaar, gelet op zijn persoonlijke situatie, kennelijk onredelijk zou zijn. Waar verzoeker meent dat het aan hem opgelegde inreisverbod genomen is zonder een onderzoek van alle elementen, verzuimt hij om te specificeren met welke elementen dan nog rekening zou moeten worden gehouden. Verzoeker wijst erop dat het evenredigheidsbeginsel moet worden nageleefd, maar de bestreden beslissing bevat wel degelijk een belangenafweging waarbij werd geoordeeld dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden. In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat hij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Zijn gedrag in de gevangenis en zijn vaderschap nopen niet tot een andere beoordeling ter zake.

3.15. Voor zover verzoeker in zijn middelen wijst op de mogelijkheid om op grond van artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet af te zien van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt deze humanitaire redenen aan te tonen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met en gemotiveerd heeft over de elementen met betrekking tot zijn gezinsleven die verzoeker tijdens zijn gehoor op datum van 20 mei 2016 had aangegeven. Het standpunt van verzoeker dat de elementen die tijdens het gehoor werden aangegeven van die aard zouden zijn dat de staatssecretaris zich zou moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod, kan niet worden gevolgd. De Raad stipt aan dat het element dat verzoeker over een sociaal netwerk in Aalst beschikt en het gegeven dat hij bereid is om eender welke job te aanvaarden, niet werden aangehaald tijdens zijn gehoor op 20 mei 2016, waardoor verzoeker niet kan verwachten dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee rekening zou houden.

3.16. In zijn eerste middel haalt verzoeker de artikelen 42septies en 43 van de vreemdelingenwet en artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn aan. In zijn tweede middel meent hij dat *“(...) de motivering van het inreisverbod wat betreft de uitzondering van openbare orde fundamenteel gebrekkig [is] in het licht van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn van de artikelen 42septies en 43 van de Vreemdelingenwet (...)”* en weidt verzoeker uit over het begrip openbare orde. De Raad wijst erop dat voormelde bepalingen, zoals uiteengezet in artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn en 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet, enkel van toepassing op de familieleden van burgers van de Europese Unie. Verzoeker toont niet aan dat hij hieronder zou vallen, waardoor de aangevoerde schending van deze bepalingen niet dienstig is. Het arrest van het Europees Hof van Justitie van 10 juli 2008, waar verzoeker naar verwijst, vindt *in casu* bijgevolg evenmin toepassing omdat het onder andere betrekking heeft op de interpretatie van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn. Wat de twee arresten van de Raad betreft die verzoeker op het einde van zijn tweede middel aanhaalt en stelt dat in deze zaken beslissingen werden vernietigd *“(...) omdat nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat werd nagegaan of verzoekers een daadwerkelijke bedreiging vormen voor de samenleving (...)”*, vestigt de Raad de aandacht op het feit dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)) en dat deze arresten bevelen om het grondgebied te verlaten als voorwerp hadden waardoor de omstandigheden in die zaken aldus niet dezelfde zijn als in de huidige zaak.

3.17. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 3 van het EVRM vereist dat men doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar men mag worden teruggeleid, men een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.18. In zijn vierde middel voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met zijn medische problemen (diabetes, arteriële hypertensie en slaapapneu), de stopzetting van de noodzakelijke behandeling en de mogelijke gevolgen daarvan. Verzoeker wijst op de bij zijn verzoekschrift gevoegde medische stukken (verzoekschrift, bijlage 9), waaruit blijkt dat hij als gevolg van zijn slaapapneu 's nachts een 'CPAP toestel' nodig heeft en dat uit het schrijven van dokter W., gevangenisarts, blijkt dat hij niet naar Congo kan worden teruggewezen wegens medische redenen (verzoekschrift, bijlage 10).

3.19. Vooreerst wijst de Raad er op dat het voorwerp van het beroep geen verwijderingsmaatregel betreft, doch een inreisverbod, waardoor de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig wordt aangevoerd. Uit de aan het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt inderdaad dat verzoeker tijdens zijn vasthouding medische hulp kreeg. Door louter te poneren dat hij in zijn land van herkomst niet de nodige verzorging kan verkrijgen, toont verzoeker geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM aan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het attest van gevangenisarts W. blijkt dat er *“(…) noch op basis van de door de patiënt aangegeven argumenten noch op basis van de gegevens vermeld in het penitentiair medisch dossier beschikbaar in de gevangenis te Wortel op 5/7/2016 tegenindicaties voorhanden zijn om hem het reizen per vliegtuig af te raden.”*

3.20. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.21. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.22. De vraag rijst of er in het geval van verzoeker sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft drie dochters geboren in 2003 en 2004, maar heeft hen slechts erkend op 22 oktober 2010. Op grond van zijn vaderschap van deze minderjarige kinderen zou in beginsel het bestaan van een gezinsleven kunnen worden verondersteld. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er op 15 december 2009 een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd genomen en dit wegens twee negatieve woonstcontroles (zie punt 1.3.). In het document van de woonstcontrole van 11 september 2009 staat vermeld dat verzoeker de ex-vriend is van mevrouw L. (de moeder van zijn drie kinderen), zij in onmin leven en mevrouw L. niet weet waar verzoeker verblijft. Verder heeft verzoeker ook tijdens een administratieve vreemdelingencontrole van 5 januari 2010 een

ander verblijfsadres opgegeven dan de woonplaats van mevrouw L. Ook uit een '*Déclaration de changement de résidence*' van 26 januari 2012, waarin verzoeker zijn adres wijzigt naar Anderlecht, blijkt dat hij niet met zijn gezin samenwoonde. Verder heeft verzoeker, zo stelt hij zelf, zijn dochters niet meer gezien sinds zijn verblijf in de penitentiaire instelling te Wortel. Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift allerlei stukken bij waaruit moet blijken dat hij wel degelijk een goede relatie zou hebben met zijn kinderen (verzoekschrift, bijlagen 5 – 8), maar deze documenten werden niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris onderworpen en de Raad kan daarmee dus ook geen rekening houden.

3.23. In zoverre zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven, zoals blijkt ook in de bestreden beslissing wordt aanvaard, dient de Raad vervolgens te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

3.24. De Raad wijst er nog op dat het EHRM er inzake immigratie bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.25. Verzoeker stelt dat de gevolgen voor zijn gezin "(...) *desastreus* (...)" zouden zijn, omdat de relatie tussen hem en zijn kinderen zal worden herleid tot een minimum aan contacten. Een bezoek aan zijn land van herkomst is bijna niet mogelijk, gelet op hun scholing en de kostprijs van de reis. Verzoeker stelt hen vanuit Congo niet verder te kunnen onderhouden en in zijn land van herkomst niemand te hebben en geen toekomst te kunnen uitbouwen. Ook meent verzoeker dat hij, gelet op de ernst van de gepleegde misdrijven, een nieuwe kans verdient.

3.26. De Raad brengt in herinnering dat verzoeker meerdere bevelen kreeg om het grondgebied te verlaten en er meerdere pogingen werden ondernomen om hem naar zijn land van herkomst te verwijderen. Bijgevolg was hij perfect op de hoogte dat zijn illegale verblijfssituatie bepaalde risico's inhield. Bovendien werd verzoeker zowel in eerste aanleg als in beroep veroordeeld, waardoor er duidelijk sprake is van inbreuken op de openbare orde die een inreisverbod kunnen verantwoorden. Deze feiten worden in de bestreden beslissing opgesomd en afgewogen tegen het gezinsleven dat verzoeker meent te onderhouden waarover hij op 20 mei 2016 is ondervraagd, een gezinsleven waarover hij slechts bitter weinig informatie kon verstrekken. De gemachtigde van de staatssecretaris is na de doorgevoerde afweging van oordeel dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde voorgaat op de belangen die verzoeker kan doen gelden. Zoals hierboven reeds gesteld, acht de Raad deze afweging niet kennelijk onredelijk. Waar verzoeker stelt dat de relatie tussen hem en zijn dochters zal worden herleid tot een minimum, dient erop te worden gewezen dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing evenmin een hechte relatie met zijn dochters aantoonde.

3.27. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en 8 van het EVRM of van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, noch van de artikelen 42^{septies}, 43, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk en dienstig aangevoerd, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN